

Dunaföldvári

PART-OLDALAK

Át az Atlanti-óceánon (2. rész)

BAKSAY ERIKA

Az utolsó kis karibi sziget elhagyása után három napig remek idő volt. Felvettük a rutint, mindenkinek megvolt a dolga, az életnek kialakult egyfajta ritmusa, amit a szolgálat határozott meg, és a dokumentáció rögzített. A ritmus négyórás őrség, készenlét és pihenés rendszeréből állt össze, mindig 2-2 fővel. Szolgálat alatt a vitorla kezelése, a szélirány, szélerősség a hullámvás figyelése, a szükséges változtatások, és a hajóforgalom megfigyelése volt a feladat, s mindezt a hajónaplóban rögzítettük. Azt gondolnánk, az óceán akkora, hogy nehéz csak úgy összefutni valakivel. Ezzel szemben átlagosan heti 3-4 hajóval találkoztunk, mintha az óceánon éppúgy léteznének nyomvonalak, mint a repülés légi folyosói. Léteznek is persze, hiszen a tengerészeti térképek tartalmazzák az uralkodó áramlatokat és szélirányt, amelyeket, ha sikerül optimálisan meglovagolni, tempósan lehet haladni, és csak ritkán kell használni a benzinmotort. Talán csomóban, vagyis tengeri mérföldben érdemes megadni, mennyivel haladtunk olyankor, mikor úgymond kényelmesen-tempósan haladtunk: mondjuk 3-5 csomóval (1 tengeri mérföld= 1852 km), vagyis általában nem haladtuk meg egy átlagos tempójú kerékpáros, vagy egy fürge gyalogos sebességét. Ez persze átlag. A hajó tulajdonosa mindjárt a harmadik napon műholdas telefonon jelezte, hogy holnap viharzónába keveredünk, amit semmiképpen nem kerülhetünk ki. Na, akkor azt gondoltam, életem legnagyobb viharát látom (ezt a későbbiek messze felülírták). 4-5-6 méteres hullámok hömpölyögtek, amit az árboc magasságához lehetett viszonyítani. El nem mondhatom, mennyire be voltam tojva, saját kicsinységemre ott és akkor jöttem rá, meg arra is, nincs az az okosság vagy tudás, amivel a természet erőit uralhatnánk, ha ő nem akarja.

A vihar borzalmas volt nappal, és félelmetes éjszaka, a totális sötétben, mikor csak hallod, érzed a hullámot, ami jön és megemel. A tenger mindig meglep. Az egyik dolognak úgy szakadhat vége, mintha sosem lett volna, és úgy jön egy másik állapot, hogy a jelét sem érzed. A viharnek is vége lett, és a víz meg az ég a legszebb arcát mutatta.

A tenger sosem unalmas. A hullámok formája, a víz, az ég színe miatt, éjszaka a különös, ismeretlen égbolt miatt, mikor a csillagok a vízből visszaragyognak. Soha nem láttam még olyan csodás hullócsillagokat, mint a tengeren. A tűzcsóvák visszatükrözöttek a vízen, mielőtt kihunytak volna...

Csodálatos rendszer az óceán, tele mozgással és élettel, halak, madarak, különös élőlények rendszere, mintha élne maga is. Bálnákkal, delfinekkal versenyeztünk, ott ugráltak, parádéztek mellettünk, világító algamezőkön hajóztunk át, ami, ha belelegyintesz a vízbe, szikraesőként csapódik fel. Madarak pihentek meg a hajónkon

hosszú mérföldeken keresztül. És különös érzés volt megfürödni az óceán sötét vizében, miközben a lábad alatt 2-3000 méteres mélység is lehet, s mintha sötét árnyak úsznának odalent. A tudattól valahogy mindig nagyon siettünk vissza a fedélzet-re...

A hallucinációk nagyjából másfél hét után kezdődtek el. Különösen szélcsendben, mikor a tenger olyan, mint egy tükör. Vagy egy hétig sumákoltam, nem mertem mondani a többieknek, miket tapasztalok, aztán csak kiböktem. Kiderült, mindnyájunkkal játszik az elménk, mindannyian hallunk hangokat, kutyaugatást, autódudát, vagy éppen női nevetést, a mindennapi élet hangjait. A hallucinációk el-eltűntek, aztán megint visszatértek, szinte megszokottá váltak, cseppet sem ijesztővé. És, hogy miért jelentkeztek? Nem a monotonia miatt, az biztos, hiszen az óceán él és örökké változik, mint egy nő...talán egyszerűen hiányzott mindez...

No, igen, a hiányok...sok minden hiányzott: nők, ételek, egy jó leves. Taki barátom adta a legjobb ajándékot névnapomra, egy egyszerű, házias zöldborsó főzeléket, azt úgy ettem, mintha manna lenne. Talán úgy tudnám megfogalmazni a hiányt, hogy egy idő után nagyon vágytam már arra, hogy a szárazföldön üvegpohárból ihassak egy hideg sört, és egy nő tegyen le egy sült húst elé. Sok minden hiányzott, de azért olyankor, amikor éppen nem dühöngtek fölöttünk a hullámok, akkor nagyon jól éreztük magunkat. A békés hétköznapiak, főzés, takarítás, a rend fenntartása mellett sokat beszélgettünk, sztoriztunk, hülyéskedtünk egymással, de játszottunk is, rég elfeledett játékokat, szópókert, monopolyt (dülöngélő hajónál nagyon érdekes), sőt, énekeltünk is, népdalokat, mindenféle nótát, a felhős vagy napos ég alatt. Taki jókat főzött abból, ami volt. Én verseket írtam, rajzolgattam, és persze írtuk a naplónkat, mert fontos volt megörökíteni mindent, nem csak a tényyszerűség miatt, hanem azért is, mert a személyes naplóban az is benne volt, ami a hajónaplóból kimaradt. Én például megbolondultam volna, ha nem írhatok. Mindig akadtak élmények, vagy éppen apró sérelmek, gondolatok, vágyak, félelem vagy szorongás, amit ki kellett írni magamból.

Mert persze korántsem volt mindig sétágalopp az út, már ami az emberi kapcsolatokat illeti. Négy ember összezárva, szélsőséges helyzetben, egy olyan helyen, ahonnan nem mehetsz el, ha valami nem tetszik, vagy nem úgy alakultak a dolgok, ahogy elképzelted. Ha baj van, mindenki bajban van. Ha tenni kell valamit, rád is számítanak, és te is számíatsz a többiekre. Nagyon nehéz volt néha... Ilyen esetekben – és azt hiszem, az életben mindig, ha valami súlyos probléma van – sokat segít a humor, amit sosem szabad elveszíteni. Négyen négyféle vérmérsékletűek voltunk, de az tuti, hogy életemben nem hülyéskedtem annyit, mint ezen az úton, ha esett, ha fűjt. Nekem segített... A mélypont az volt, amikor mintegy 300 mérföldre az Azori-szigetektől, vagyis már olyan közel a célhoz a hajó tulajdonosa a műholdas telefonon értesített minket, hogy nagy vihar jön. Nagyon nagy, és sokáig fog tartani.

Akkor már három hete voltunk a vízen, volt minden, szélcsend, vihar, és nemrég másztunk ki az egyikből, itt a következő... Hát nem mondom, akkor megborultunk, mindannyian. A szétázott, ezer sebből vérző hajónkkal úgyszólván tehetetlenül sodródtunk az utolsó kihívás felé. *(folyt. köv.)*

